

**'VOORZITTEN
VOND IK LEUK –
JE HOEFT NIKS TE
DOEN, JA SOMS
WAT REGELEN'**

George heeft zich door de hoofdredactie van *De Landtong* laten overhalen om zich te laten interviewen en daarom ga ik op een winderige februaridag bij hem en Els (Jorritsma) op de koffie. Meneer De Zwart, een gitzwarte asielkat met een zeer verbaasde blik in zijn gele ogen houdt ons gezelschap. Af en toe mauwt hij. ‘Hij wil dat ik met hem ga wandelen buiten’, vertaalt George het gemauw. Maar meneer De Zwart moet even wachten. Hij legt zich er bij neer en scharrelt zonder verdere tekst rustig rond. Voordat Els een boodschap gaat doen, laat ze nog even zien hoe meneer De Zwart bij hen terecht is gekomen: via een artikeltje in de buurtkrant waar hij werd aangeprezen als gezellige huisgenoot. Zijn charmante foto konden ze niet weerstaan.

George ziet er wel tegen op dat dit interview straks te lezen is in *De Landtong* – hij houdt er niet van om in de belangstelling te staan – maar in gesprek met hem over roeien en *Willem III* is niet te merken dat hij overgehaald moest worden. Ontspannen achteroverleunend op de bank rollen langzaam maar zeker steeds meer verhalen naar buiten. Verhalen met een lichte toon: George praat over veel zaken met een lach in zijn ogen en zijn stem: hij beziet de dingen met humor en vooral met veel relativering van

WIE: George Cortlever (1929).
BIJ WILLEM III SINDS: 1954
Voorzitter van 1974–1980 en van 1986–1993.
Gepensioneerd – was 3e generatie eigenaar van een natuursteenbedrijf, inmiddels door zoon Michiel overgenomen.
Erevoorzitter sinds 1998.

zijn eigen aandeel in het geheel. Steeds komt terug dat het toch maar toeval is dat hij van alles heeft gedaan binnen *Willem III* en de roeiwereld, het had net zo goed een ander kunnen zijn.

‘Waarom ik ben gaan roeien? Toen ik na school aan het werk ging, leek het me goed een sport te gaan doen en roeien was de enige sport waar ik geschikt voor was. Want balsporten daar ben ik niet voor in de wieg gelegd. Op school werd ik altijd als laatste gekozen voor een team. Ooit kwam mijn zoon een beetje sikkeneurig uit school vanwege een vervelende gymles. Toen ik vroeg of hij, net als ik, ook altijd als laatste werd gekozen, klaarde hij helemaal op: het lag dus niet aan hem, maar het was een genetische kwestie! Maar goed, roeien dus. Eerst roeide ik bij *De Amstel* omdat mijn oom daar zat, maar om amoureuze redenen ben ik overgestapt naar *Willem III* en nooit meer weggegaan.

Wat was er anders in die tijd?

In mijn begintijd was *Willem III* – net als andere roeiverenigingen – heel arm, omdat de nieuwe gebouwen moesten worden afbetaald. Er waren nog geen subsidiemogelijkheden en het werd ook heel anders bestuurd dan nu. Er waren toen nog geen termijnen ingesteld voor bestuursperiodes (nu maximaal 9 jaar

achter elkaar). Een van de eerste voorzitters van het bestuur, de heer Carel W. Kok, heeft het zo'n 39 jaar gedaan. De voorzitter die er zat toen ik bij de vereniging kwam, de heer Meyjes, zoon van de oprichter, heeft het 23 jaar volgehouden. Er werd nogal regentesk bestuurd – de voorzitter bepaalde veel in zijn eentje – en er was ook tot in de jaren '70 ballotage voordat je lid mocht worden. Er is toen een ploegje opgestaan dat via de ledenvergadering heeft afgedwongen dat de bestuurstermijn gelimiteerd werd. En dat is in mijn ogen heel belangrijk: als te lang dezelfde mensen in bepaalde belangrijke functies zitten, dan verstart dat. Niemand is onmisbaar in welke functie dan ook. Iemand anders zal de zaken ongetwijfeld anders aanpakken, maar dat is juist goed, dan blijft alles in beweging.

De ballotage is pas in de 70-er jaren afgeschaft. Aanleiding was dat de gemeente alleen subsidie aan roeiverenigingen wilde geven (net zoals aan andere sportclubs) als ze inzicht in de financiën kregen én als de ballotage zou worden afgeschaft.

We moesten toen voor de gemeente uitrekenen wat een 'roeiplaats' kostte en na wat gepuzzel met getallen kwamen we erop uit dat dat 350 gulden per jaar was. Dat bleek heel toevallig ongeveer hetzelfde te zijn wat een voetballer kostte! Vanaf die tijd kregen we subsidie (omgerekend voor wel 5 voetbalvelden) en dat was het begin van de welvaart van de vereniging. Ook veranderde de bestuursstructuur: in plaats van de sociëteit te verpachten, kwam deze in eigen beheer en door dat slim aan te pakken kwam er geld beschikbaar. Het was maar goed dat die ballotage werd afgeschaft, want raar was het eigenlijk wel: ik was destijds al met mijn vrouw getrouwd, die al lid was van *Willem III*, en toch kwamen er dan nog twee mensen op bezoek om te kijken of ik wel geschikt was: een avondje keuvelen met koffie en later een glaasje wijn, en dat was het dan. Geen idee waar ze op letten of het wel netjes was in huis of misschien of je wel beleefd was? Dat kreeg je natuurlijk ook

nooit te horen. Ik heb trouwens geen enkel verschil gemerkt in het soort mensen dat lid werd voor of na het afschaffen van de ballotage, echt helemaal niks.' George zat drie keer een periode in het bestuur van *Willem III*: in de jaren '60 als commissaris materiaal en daarna tweemaal als voorzitter, van 1974 tot 1980 en van 1986 tot 1993. Daarnaast was hij ook op allerlei andere manieren actief in de Amsterdamse roeiwereld. Vooral in die eerste periode vonden structurele veranderingen plaats, maar George ontkent in alle toonaarden dat hij bij die ontwikkelingen een belangrijke rol heeft gespeeld: 'Ik heb hier niks aan gedaan hoor! Een tijdje ben ik materiaalcommissaris geweest, maar voorzitter zijn vond ik veel leuker, dan hoef je eigenlijk niks te doen. Ja een beetje de dingen in de gaten houden en soms eens wat regelen....' Meneer De Zwart is nu niet de enige in de kamer die verbaasd kijkt. 'Nou ja,' beantwoordt George mijn verbaasde blik, 'het ging wel eens over geld, bij voorbeeld over besteding van subsidies en er is wel eens gedoe met mensen enzo. Soms sta je wel te kijken wat er allemaal speelt op zo'n vereniging. Dan denk ik wel eens: hoe verzinnen we het met zijn allen! Maar ik vind me niet zo snel op, dat scheelt. Als voorzitter krijg je wel eens eerder informatie dan andere bestuursleden, maar ik vond het belangrijk om zo snel mogelijk zaken met alle bestuursleden te bespreken en gezamenlijk op te trekken, koers te bepalen en oplossingen te zoeken voor allerlei problemen die nu eenmaal ontstaan waar mensen samenwerken. Je moet niet de illusie hebben dat je problemen kunt voorkomen, want overal zijn grote ego's en lange tenen. Wat er soms gebeurt, is dat er binnen een vereniging aparte 'staatjes' ontstaan, waar een eigen koers wordt gevaren. Een bestuur heeft als taak daar duidelijk de grenzen in te bewaken en te 'schipperen' waar nodig. Dat zijn dingen die mij wel liggen.' Georges bestuursstijl is er duidelijk een van werken achter de schermen. 'Toen mijn eerste bestuursperiode stopte was ik allang blij, omdat het 100 jarig jubileum er aan kwam en ik een

hekel heb aan officiële gelegenheden. Maar toen ik daarna voor een tweede periode werd gevraagd, kon ik het niet laten om ja te zeggen, ijdelheid hé, ja hoor, dat ben ik natuurlijk ook.’

Je probeert de indruk te wekken dat de positieve ontwikkelingen die Willem III heeft doorgemaakt niks te maken hebben je eigen bestuurlijke en andere activiteiten, maar waarom ben je dan toch tot erevoorzitter benoemd?

O, dat is totale toeval hoor, meer een grap van Peter Hesp. Ik kwam terecht in de Bosbaan Advies Commissie voor de verbreding van de Bosbaan, per ongeluk als voorzitter, en was ook betrokken bij de stuurgroep en de uitvoeringsgroep van de gemeente tijdens de realisatie. Ik werkte toen al niet veel meer, dus had ook tijd overdag om vergaderingen bij te wonen en er voor te zorgen dat alles bleef zoals het was - de gemeente had namelijk allerlei ongewenste uitbreidingsplannen van het Bosbaangebied. Bij de opening van de verbrede Bosbaan stond er toen een lovend stukje over me in een roeiblad. Dus waarschijnlijk daarom.’

Al bagatelliseert George het belang van al zijn activiteiten, dat kan niet verhullen met hoeveel plezier hij het allemaal heeft gedaan. De samenwerking met al die verschillende mensen in de roeiwereld – er komen vele namen voorbij van mensen met wie hij heeft samengewerkt – dingen voor elkaar krijgen en lastige problemen in goede banen leiden vooral door achter de schermen rustig, nuchter en met relativiseringsvermogen te opereren, het waren duidelijk kolfjes naar zijn hand.

En dan hebben we het nog niet eens over het roeien zelf gehad.

‘Ik heb wel regelmatig wedstrijden geroeid, maar niet op erg hoog niveau. Leuk was het wel! Jarenlang zat ik in een vaste ploeg, een vier. Op dit moment roei ik alleen nog in een scheehouten wherry, ideaal voor mensen aan de verkeerde kant

van de 70: we hebben een vrijblijvende afspraak op de zondagochtend, je kunt variëren met hoeveel mensen je in de boot zit, je kan roeien en sturen afwisselen en, geen onbelangrijk detail op mijn leeftijd, je kan er gemakkelijk in- en uitstappen. Wist je dat vroeger iedereen begon met roeien in een scheehouten wherry? Daarna pas in wherry’s met een rolbank en vandaar de overstap naar de wedstrijdboten. Nu begint de jeugd meteen al in de skiff. De C-boten zoals we die nu kennen zijn pas in de 60-er jaren aan het botenarsenaal toegevoegd. En met de komst van het kunststofmateriaal is er natuurlijk nog meer veranderd in het botenlandschap.

Behalve aan al die roeiboten hebben we ook veel plezier gehad van mijn andere boot, een platbodem, die jaren in de haven van *Willem III* lag, vooral toen die ingezet werd bij wedstrijden: de eerste keer vroeg de ARB mij omdat de boot die zij wilden gebruiken bij *De Head* niet beschikbaar was; of mijn boot als finishschip gebruikt kon worden? En sindsdien gebeurde dat jaarlijks tot een paar jaar terug. De boot heb ik nu verkocht. Veel leuke dingen daarbij meegemaakt.’ George grinnikt bij de herinneringen.

‘Ook bij de jeugdestafette gebruikten we die boot: alle deelnemers moesten op de uitgezette posten langs de Amstel worden gedropt. We zaten eens met zo’n 90 man aan boord: al die kinderen en nog wat officials. Allemaal staan natuurlijk, want anders was er niet genoeg plek en ik zag natuurlijk niks. Maar het was geweldig. Er moet nog ergens een foto van zijn.’

Meer dan 60 jaar betekenen George en *Willem III* – en vooral ook alle mensen die daarbij horen – veel voor elkaar. Aan het eind van het gesprek hebben we nog lang niet alle verhalen gehoord: ‘We moeten de kleinkinderen van school halen, anders zouden we nog wel uren door kunnen kletsen: ik zit nog barstensvol verhalen!’

